

Saapakandja kals.

Saksa keelest tõlkinud
G. Bornhöhe.

III O.
DCC LXXIX

Tallinnas, 1895.

K. Buih'i raamatukaupluse kulguga trükitud.

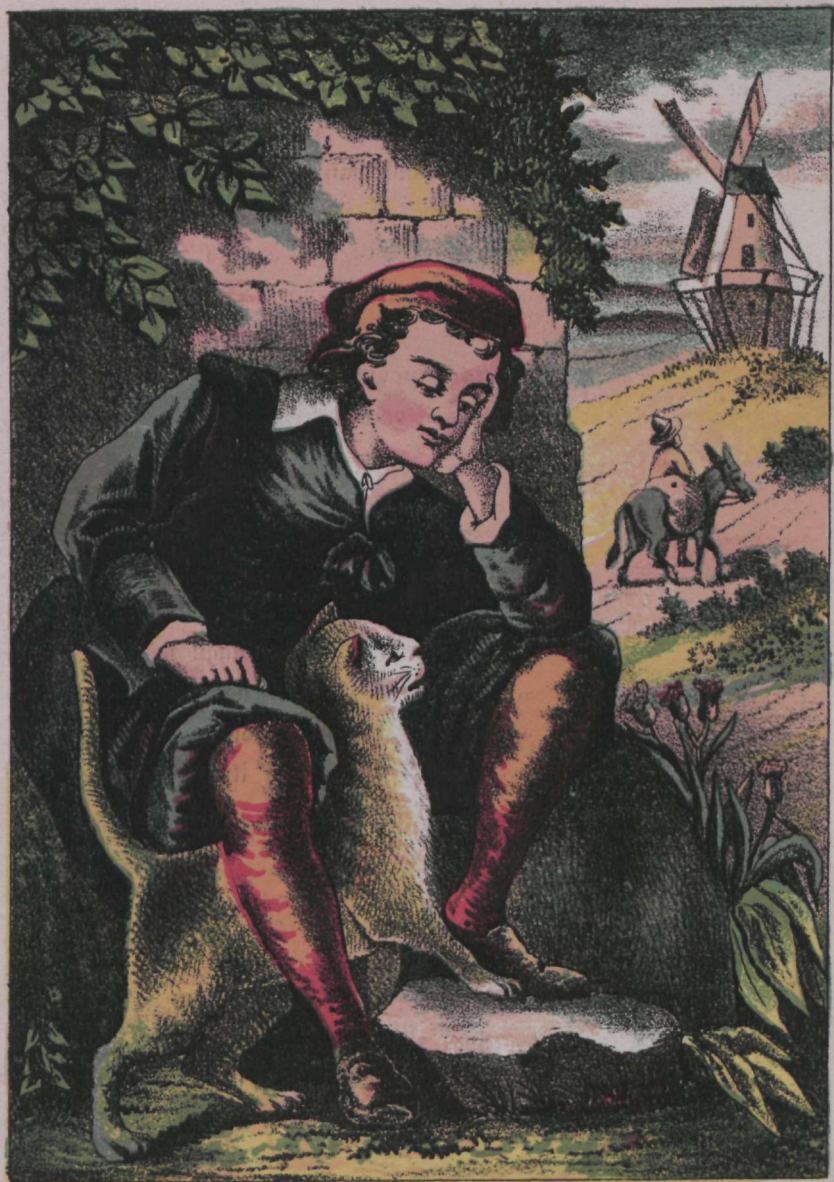
Дозволено цензурою. — Юрьевъ, 12-го Декабря 1895 г.

Saapakandja kaks.

Saksa keelest tõlkinud G. Bornhöhe.

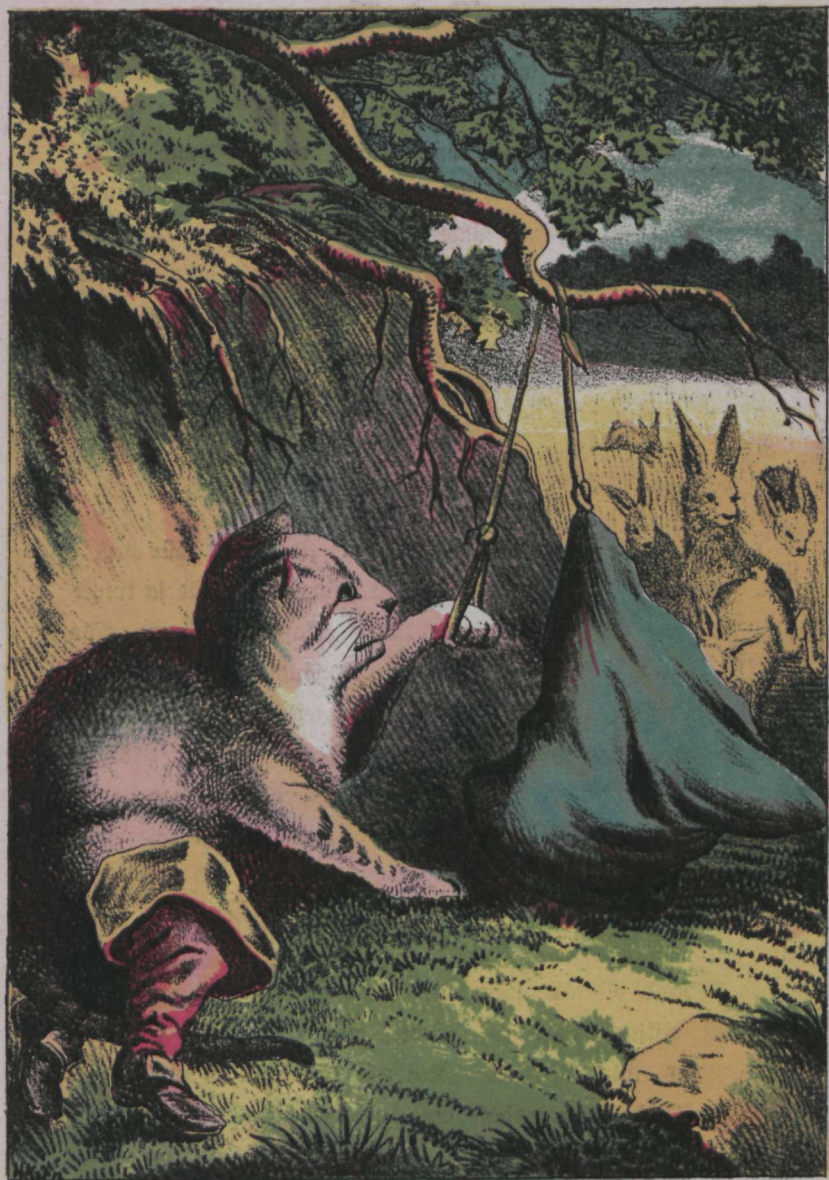
Hel möldril oli kolm poega, ja kui ta suri, ei jätnud ta neile muud wara pärida, kui oma westi, ühe eesli ja ühe kassi. Vanem poeg sai westi, järgmine eesli omale, nooremale ei jäänud muud järele, kui kass, mis teda väga kurvastas. „Mis wendadel wiga elada?“ ütles ta. „Nemad wõiwad westiga ja eesliga raha teenida, aga mis kassu mina tühjust kassist saan?“ Kui kass seda kuulis, watas ta oma peremehe otsa, tegi tõsise näo ja hakkas forraga rääkima: „Armas peremees, ärge kurvastage; kui minule koti annate ja paari ilusaid saapaid teha lasete, siis wõite minust suurt tulu saada.“ Waene möldri poeg ei mõistnud küll mitte, mis nõuu kassil oli, aga ta täitis siiski tema tahtmist, andis talle koti ja laskis talle paari ilusaid saapaid teha.

Kasf tõmbas saapad jalga, wõttis koti selga ja marsis mäe otja, kus palju kodujänesid pesitses. Kotis olivad tal wärsked kapsad; kasf pani koti maha ja heitis ise kui kärwanult selle kõrwa. Wärske kapsa haifu pääle tuli sedamaid üks maias kodujänes ja puges koti juust sisse. Nagu wälk kargas kasf järele, kägistas kodujänese ära ja kandis ta kotiga kuninga losji. Kui teda kuninga ette lasti, kummardas kasf maani ja ütles: „Oma peremehe, krahw Karabase nimel on mul auu kuninga majesteedile üht kodujänesi kingiks pakkuda.“ „Ütle oma peremehele, et ma teda tänan,“ kostis kuningas.

Teineford puistas kasf obrateri oma kotti, peitis koti wiljapõllu sisse, heitis ise selle kõrwa maha ja tegi, kui oleks ta sügawas unes. Sedamaid tuliwad paar maiast põllupüüid ja pugesiwad kotti obrateri nosima. Nagu wälk kargas kasf järele, kägistas püüid ära ja wiis nad krahw Karabase nimel kuningale kingiks. Niisama tõi ta kuningale weel mitu korda magusat jahisaaki kingiks, ikka krahw Karabase nimel, ja kuningas käs kis krahw Karabast tänada ja andis kasfile hää jootraha.

Ühel päewal ütles kasf oma peremehele: „Täna tuleb kuningas oma tütreaga mööda jõe äärt lusti sõitma. Teil seisab õnn ukse ees, kui minu nõuu kuulda wõtate. Teil ei ole muud teha, kui ühes kohas, kus mina näitan, jõffe suprema minna; kõik, mis selle pääle tuleb, on minu mure.“

Möldri poeg mõttis kassi nõuu kuulda. Kui ta nüüd halasti mee sees oli, sõitis kuningas mööda ja kaks karjus kõigest jõuust: „Appi, appi, krahw Karabas upub ära!“ Seda kisa kuuldes pistis kuningas pää tõlast wälja, tundis kassi, kes temale tihti magusat jahisaaki toonud, kobe ära ja käskis oma ihukaitsjaid krahwi herra elu päästa. Kuna seda weest wälja tõmmati, lähenes kaks uuesti kuninga tõllale ja ütles, et masuurikud tema peremehe riided suplemise ajal jõe kaldalt ära warastanud. Kuningas andis teendritele käsu, krahwi herra tarbeks lossist kõige kaunima ülikonna tuua.

Kui möldri poeg uues, toredas ülikonnas tõlla juurde astus, leidis kuninga tütar temast suurt meelehääd ja kuningas kutsus teda oma juurde tõlda. Kaks aga lippas tõlla eel ja kui ta kena heinamaa juurde jõudis, kus talumehed heina niitawad, ütles ta neile: „Kui teie kuningale ei ütle, et see heinamaa krahw Karabase oma on, siis saate kolebal kombel sugeda.“ Warsti jõudis ka kuningas heinamaa juurde ja küsis niitjate käest, kelle see pidi olema. „See on krahw Karabase oma,“ kostiwad talumehed, sest nad kartiwad kassi ähwardust.

Kaks oli jälle juba tüki maad ette rutanud ja kui ta suure wiljapõllu juurde jõudis, mida talumehed parajasti niitawad, ütles ta neile: „Kui teie kuningale ei ütle, et see wiljapõld krahw Karabase oma on, siis saate kolebal kombel sugeda.“ Warsti jõudis ka kuningas wiljapõllu juurde ja

küsis niitjate käest, kelle see pidi olema. „See on krahw Karabase oma,“ kostiswad talumehed kassi ähwardust kartes.

Nõnda tegi kass weel mitu korda ja kuningas ei suutnud küllalt imestada krahw Karabase maade juuruse ja rikkuse üle.

Kõik tõlla eel joostes jõudis kass wiimaks toreda losji ette, mis ühe päratu rikka nõia oma oli. Kass palus nõia jutule saada ja sai lahkesti vastu wõetud. „On see tõsi,“ algas ta juttu, „et Teie, armuline herra, ennaft igaks elajaks wõite muuta, olgu kas lõwiks wõi elewandiks?“ „Jah, see on tõsi,“ kostis nõid, „ja et ja selles ei kahtleks, siis tahan ma ennaft kohe lõwiks muuta.“ Ühe filmapiilguga seisis mõrgaw lõwi kassi ees. See tegi, kui oleks tal suur hirm nahas, ja putkas katuse torusse. Kui nõid ennaft jälle inimeseks oli muutnud, puges kass torust wälja ja ütles, et ta hirmu pärast peaaegu surunud olla. „Mulle on ka räägitud,“ lisas ta juurde, „et Teie ennaft hoopis tillukeseks elajaks, näituseks hiireks wõite muuta, aga ma ei taha seda uskuda, sest see on täitsa wõimata asi.“ „Minu käes ei ole misgi asi wõimata,“ kostis nõid uhkesti, muutis enese hiireks ja hakkas mööda põrandat sibama. Krapsti! kargas kawal kass hiire turjast kinni ja pani ta terwelt nahka.

Warsti jõudis kuningas toreda losji ette. Kass läks tõllale wastu, kummardas maani ja ütles: „Tere, majestreet,

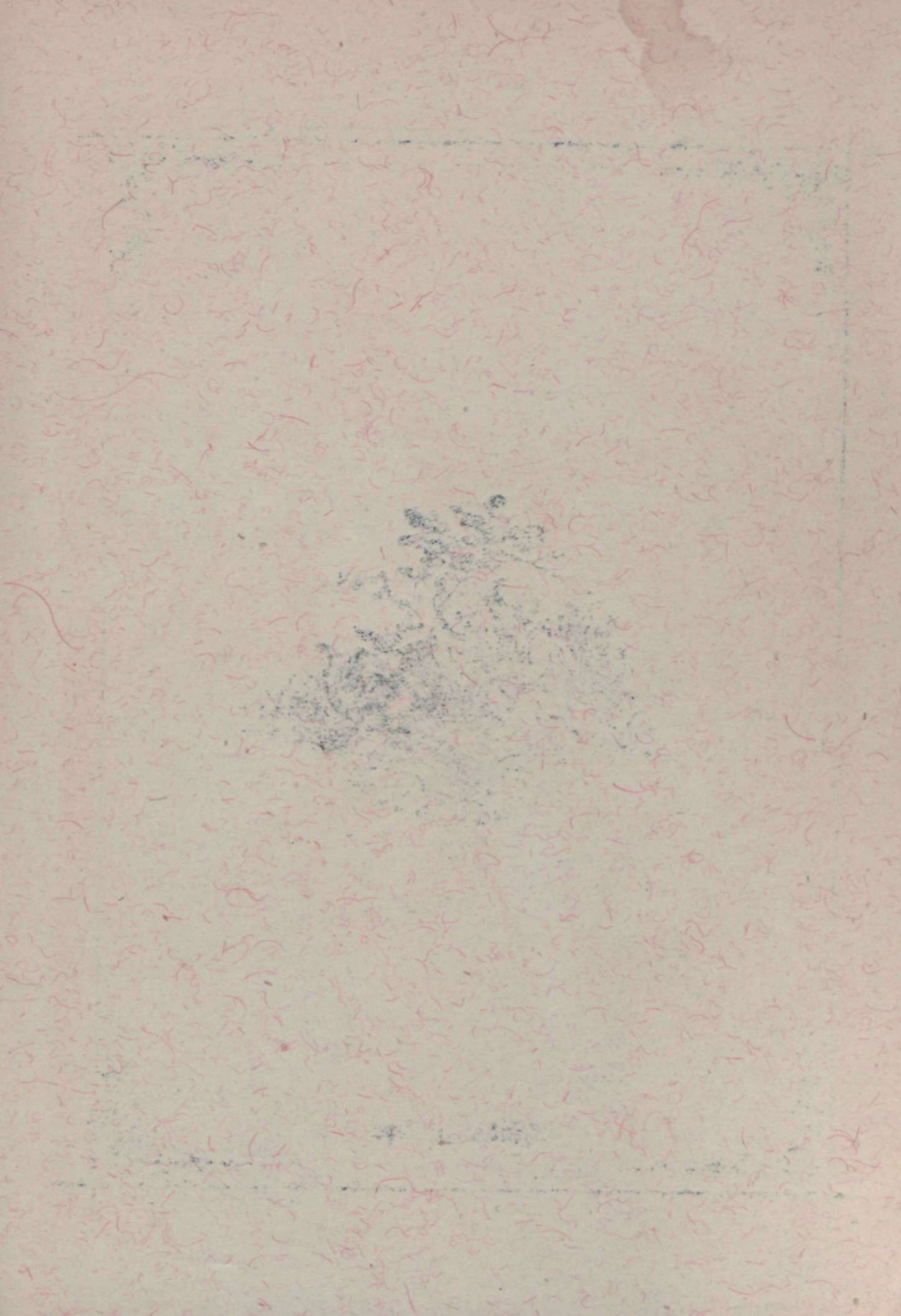

Krahw Karabase losfis!“ „Di, oi, krahwi herra,“ hüüdis kuningas imestades, „kas see tore los on ka Teie oma? Oma elu ajal ei ole ma suuremat toredust näinud. Kui lubate, siis waatan ma losi ka seejpoolt.“ Möldri poeg kummardas, kuningas tütar võttis tema käe alt kinni ja nõnda läksiwad nad marmoritrepiist üles uhkesti ehitud saali, kus rohke söömaaeg, mida nõid oma sõpradele walmistanud, laual seisis. Nõia sõbrad ei julenud aga losi sisse tulla, sest et kuningas tõld jääl seisis. Kuningas märkas, et krahw Karabas raha ja wara poolest päratu rikas ja ka muudkui kenna wiisakas noormees oli. Selle pärast tõstis ta söömaajal joodawa wiinaga täidetud karikat ja ütles: „Krahwi herra, kui Teie minu wäimees tahate olla, siis lööme klaasid kokku.“ Seda ei lasknud möldri poeg enesele teist korda ütelda ja seltsamal päewal jäiwad pulmad peetud.

Saapakandja kas aga, kes kõik selle ime korda oli jaatnud, sai kuningriigi suureks herraks ja ministriks, kuid oma peremehe käest sai ta kõwa käsu, walet ja luiskamist edespidi maha jätta. Kas kuulas käsku ja rääkis sest saadik ainult puhast tõtt, nagu teisedgi ministrid.

Gind 15 kop.